

ת"פ 28893/05/21 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד מורד אבו סבית - בעצמו, עבד אלרחמן אבו רגילה - נדון

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 28893-05-21 מדינת ישראל נ' אבו סבית ואח'

לפני	כבוד השופטת שוש שטרית
מאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד רמה קלימי
נגד	
נאשמים	1. מורד אבו סבית - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד מאיר סויסה ועו"ד חיימוב 2. עבד אלרחמן אבו רגילה - נדון

החלטה

הנאשם באמצעות ב"כ עותר כי מותב זה יפסול עצמו מלהמשיך וליישב בדין. הטענה עלתה בפתחה של ישיבת הוכחות (שנייה) שנקבעה להישמע ביום 17.01.2024.

רקע והשתלשלות ההליכים

כתב האישום שהוגש נגד הנאשמים בחודש מאי 2021, מייחס **לנאשם 1 (להלן: הנאשם) 7** אישומים בעבירות של קשירת קשר לעשות פשע; הסגת גבול פלילית; גניבה; פירוק חלקים מרכב; גניבת כלי/אמצעי/תוצר עבודה/ בקר וגניבת רכב.

לנאשם 2 מייחס כתב האישום 4 אישומים בעבירות של קשירת קשר לעשות פשע; הסגת גבול פלילית; גניבה; פירוק חלקים מרכב וגניבת כלי/אמצעי/תוצר עבודה

על פי החלק הכללי שבכתב האישום, קשרו הנאשמים קשר עם ד.א.ר, קטין יליד 2004 וסלימאן אבו סבית (להלן: האחרים) לביצוע פשע, גניבות של צאן וממירים קטליטיים מכלי רכב במושב תפרח (להלן: הקשר).

במסגרת הליך מקדמי (גישור) שהתקיים בפני כב' השופט אמיר דורון ביום **22.02.2022** במעמד כל הצדדים, הגיעה המאשימה להסדר טיעון חלקי עם נאשם 2 כשבמעמד זה הודה נאשם 2 בעובדות כתב האישום שתוקן, הורשע בעבירות המיוחסות לו ועניינו הופנה לשירות המבחן שיערוך עליו תסקיר לעונש. מכאן, שהדיון שהיה קבוע בפני בעניינו של נאשם 2 הוסב לטיעונים לעונש ואילו הדיון בעניינו של נאשם 1 נותר כשהיה - מענה מפורט ודיון לפי סעיף 144 לחסד"פ.

טיעונים לעונש בעניינו של נאשם 2 נשמעו בפניי ביום 14.09.2022, וגזר הדין ניתן ב- 20.11.2022.

ביום 02.02.2023 הגישה המאשימה כתב אישום מתוקן בעניינו של נאשם 1 בגדרו הוסף נאשם 2 כעד ברשימת עדי התביעה.

ביום 22.05.2023 התקיימה ישיבת הוכחות ראשונה, במהלכה העידו 5 עדים, בין היתר, העיד נאשם 2 ו- נאשם נוסף, ד.א.ר. (הקטין), הם שותפים לחלק מהעבירות המיוחסות לנאשם על פי עובדות כתב האישום), והוגשו ראיות רבות מטעם התביעה.

כאן המקום לציין, כי כבר בתחילת ההליך המשפטי וקודם ישיבת הוכחות הראשונה וגם לאחריה, עלו קשיים משמעותיים בניהול וברור משפטו של הנאשם, בין היתר, בשל דחיית דיונים לרבות ישיבת הוכחות על רקע ונוכח שהחליף 6 סניגורים אשר **נאלצו** לבקש שחרורם מייצוג נוכח חילוקי דעות ובעיקר התנהלות מאיימת של משפחת הנאשם כלפיהם; בשל העובדה כי הנאשם לא התייצב לדיונים רבים, לרבות לישיבת הוכחות שהייתה קבועה ליום 26.09.2023, ואשר לא פעם נדרש להביאו בצו הבאה שהוצא נגדו.

סנגורו של הנאשם כיום, עו"ד מאיר סויסה שהינו הסניגור האחרון המייצג את הנאשם, התייצב בפני בית המשפט בפתח ישיבת הוכחות שהייתה קבועה ליום 05.12.2023 ובקש בשם הנאשם, לדחות את הישיבה על מנת שיוכל להיערך כראוי. לאחר דיון ארוך במהלכו חזר ועתר ב"כ הנאשם הקודם, עוה"ד תאמר אסדי לשחררו מייצוג, ולאחר שהנאשם ובני משפחתו הצהירו כי לא יוחלף עוד סנגור וכי לא תשמע כל טענה מצדם בהקשר זה, לא היה בידי, אלא לדחות את ישיבת ההוכחות אשר נוכח בקשות הצדדים נקבעה בסופם של דברים להישמע ביום 17.01.2024.

הבקשה

בנימוקי הבקשה, גזירת דינו של נאשם 2 על ידי מותב זה. בהקשר זה נטען, כי המותב **ראה** את כתב האישום המתוקן של נאשם 2 בו מצוין גם שמו של נאשם 1; כי מותב זה קיבל את גרסת נאשם 2 ועל בסיס זה גזר את דינו תוך שהביע דעתו בגזר הדין ביחס לקשירת הקשר בין הנאשמים לרבות חלקו של הנאשם בפרשה.

הסנגור ציין בהערכתו כי מותב זה לא יוכל להתנתק מהרושם שנותר אצלו לאחר שגזר את דינו של נאשם 2, בעוד שנאשם 1 מואשם באותה פרשה כשותף לאותן עבירות, וכלשונו: "**בית המשפט לא יוכל להתנתק מהרושם של החלק של הנאשם כאן ולא משנה כמה מקצועי יהיה בית המשפט, הרושם קיים וישאר בתודעתו של בית המשפט.**"

משהתבקש הסניגור להפנות לבסיס עליו סומך טענתו לרושם ותודעת בית משפט בהם דיבר, הפנה לגזר הדין שם צוין כי נאשם 2 קשר עם האחרים קשר לעשות פשע, ובכללם נאשם 1, והביע תמיהתו, הכיצד יוכל מותב זה לזכות את הנאשם מעבירה זו.

עוד הפנה לעמ' 2 בגזר דינו של נאשם 2, שם, בפרק " התסקיר" הובאו דברי נאשם 2 לשירות המבחן והם בין היתר

נוגעים לנאשם 1. בסוף הדברים טען הסניגור לקיומו של חשש ממשי למשוא פנים, על כן עתר להעביר את התיק למותב אחר, ובתוך כך הוסיף, כי יכול וההגנה תסכים להעברת התיק כפי שהוא, קרי, מבלי לחזור ולשמוע את העדים שנשמעו עד כה במסגרת ישיבת ההוכחות הראשונה.

עמדת המאשימה

המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה על הסף בציינה כי טענת ההגנה למשוא פנים אינה מבוססת ואף מרחיקת לכת. הפנתה לעובדה כי הרשעת נאשם 2 הייתה במסגרת הסדר טיעון חלקי אליו הגיעו הצדדים בהליך גישור בפני כב' השופט אמיר דורון; הפנתה לעובדה כי בפני מותב זה שנדרש לשמיעת הטיעונים הפתוחים לעונש הונחה עובדה מוגמרת בדמות כתב אישום מתוקן בו הודה נאשם 2 והורשע על ידי מותב אחר, כשבכל מקרה ואין חולק כי מותב זה לא נחשף ולו לבדל ראייה במסגרת הטיעונים לעונש בעניינו של נאשם 2 וגזירת עונשו.

אשר לטענות הסניגור בנוגע להתייחסות בית המשפט לנאשם בגזר הדין של נאשם 2, נטען כי אלה מתארות את נסיבות ביצוע העבירות ולמעשה את העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן בהן הודה נאשם 2.

לאחר סיום הדין, הגישה המאשימה ביום 17.01.2024 השלמת טיעונים לעונש.

דין והכרעה

לאחר שחזרתי לעיין בטיעוני הצדדים לבקשה, בגזר דינו של נאשם 2 ובפרוטוקולים השונים, מצאתי כי דין הבקשה להידחות נוכח שהוגשה בשיהוי ניכר ובעיקר כי אינה מקימה עילת פסלות.

שיהוי בהגשת הבקשה

על פי הדין טענת פסלות יש לטעון מיד עם היוודע עילת הפסלות, ואם לא ניתן הדבר, כי אז יש לעשות כן בהזדמנות הראשונה.

טיעונים לעונש בעניינו של נאשם 2 נשמעו בפני מותב זה ביום 14.09.2022, וגזר הדין ניתן ביום 20.11.2022.

בפתח הדין שהתקיים ביום 02.02.2023, הודיעה ב"כ המאשימה כי למרות מאמצים שעשו הצדדים (המאשימה ונאשם 1 באמצעות ב"כ) לא עלה בידם להגיע להסכמות. במעמד זה וקודם שמסר נאשם 1 תשובתו לכתב האישום, הגישה התביעה בהסכמת בא כוח הנאשם, דאז, עו"ד יחיא סעדה, כתב אישום מתוקן, בגדרו הוסיפה את נאשם 2 כעד תביעה לרשימת עדי התביעה, ובהדגישה שמדובר ב: **"הוספת עד שהוא שותפו לעבירות של הנאשם שהודה והורשע בפני מותב זה ודינו נגזר, מדובר בעת. 38, עבד אבו רגילה"**.

הנה כי כן, עילת הפסלות שנטענה לראשונה ביום 17.01.2024, הייתה ידועה לנאשם, ולכל המאוחר ביום 02.02.2023, כשבמועד ובמעמד זה - לא רק שלא עלתה טענת הפסלות - אלא שהנאשם מסר תשובתו המלאה לכתב

האישום, נקבע מועד לשמיעת ההוכחות וזומנו חלק מעדי התביעה, בניהם נאשם 2 ונאשם נוסף בפרשה שעניינו נדון בפני מותב אחר.

זאת ועוד, ביום 22.05.2023 התקיימה ישיבת הוכחות ראשונה במהלכה העידו ונחקרו נגדית 5 עדי תביעה לרבות נאשם 2 ונאשם אחר הוא הקטין ד.א.ר.

בטענת ב"כ הנאשם הנוכחי, עו"ד מאיר סויסה, לפיה העלה את בקשת הפסלות בהזדמנות הראשונה שהייתה לו לאור שהחל לייצג את הנאשם רק בחודש דצמבר 2023 - אין ממש. טענת פסלות היא טענת הנאשם ונגזרת ממנה ההזדמנות הראשונה להעלותה. על הנאשם שהיה מיוצג לאורך כל ההליכים, היה להעלות את הטענה עוד במעמד הדיון ביום 02.02.23 אז כבר ידע ואף נתן הסכמתו לצירופו של נאשם 2 כעד תביעה וביודעו כי גזר הדין לנאשם 2 ניתן חודשים קודם לכן. מכאן, שאין לדבר על הזדמנות ראשונה, והגם שכן, הרי זו אינה של העורך דין המייצג אלא של בעל הדין, בענייניו הנאשם אשר לא העלה טענתו גם במועד שמיעת הראיות ביום יום 22.05.2023 שאז נחקרו עדי תביעה ובדגש על נאשם 2 ונאשם אחר בפרשה. לא רק זאת, הנאשם לא העלה טענתו בהמשך הדיונים שהתקיימו לאחר ישיבת ההוכחות הראשונה ולרבות בישיבת ההוכחות שנקבעה להישמע ביום 26.09.23 אליה התייצב סנגורו, התייצבו עדי תביעה, המאשימה ושירותי ההקלטה. גם בתקופה שמאז חודש ספטמבר 2023 ועד ליום 17.01.24, לא עלתה טענת הנאשם לפסילה, לרבות בדיון ביום 05.12.23 שאז כבר החל עו"ד מאיר סויסה לייצג את הנאשם.

גם במהלך החודש וחצי מאז מיום 05.12.23 כשעו"ד סויסה מייצג את הנאשם, לא עלתה הטענה אשר אין חולק ניתן להעלות בכתב (הגיש בקשות אחרות לתיק). רק בפתחה של ישיבת ההוכחות השנייה שכאמור הייתה קבועה ליום 17.01.24, בעוד אחד מעדי התביעה (שוטר) שהגיע מהעיר ירושלים יושב כבר בדוכן העדים, עד שוטר אחר הגיע מעיר חיפה, בית המשפט והמאשימה והמקליטה ערוכים לישיבה, רק אז, בהפתעה מוחלטת עלתה טענת הפסלות ולא ניתן שלא להרהר כי העלאתה נבחרה למועד הנוח לו.

החשיבות המיוחדת שיש להעלאת טענת פסלות בהזדמנות הראשונה, נובעת, בין היתר, שהיא יורדת לשורש ההליך ועצם קיומו לפני השופט. במקרה הנדון, חרף התנהלות הנאשם ובני משפחתו שגרמה לסחבת בניהול התיק, ניתן לומר כי הליך המשפטי כבר מצוי בשלב מתקדם. מכאן גם גדל הקושי בפסילת מותב זה נוכח הזמן והמשאבים הרבים שהשקיעו המערכת המשפטית והתביעה. יותר מכך, קבלת בקשת הפסילה תביא לכך כי מותב חדש שידון בתיק, יידרש מהתחלה למסכת הראיות. זאת ועוד, בין אם משפטו של הנאשם יתנהל בפני מותב אחר מההתחלה ובין אם מהשלב בו הוא נמצא כיום כפי שהציע ב"כ הנאשם (לקראת סוף פרשת התביעה), הרי שיכול שאותו מותב אליו יעבור התיק יידרש להתמודד עם מכשולים ובכללם הצורך להכריע במהימנותם של עדים שלא נשמעו בפניו.

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בהינתן שליבת בקשת הפסלות היא בגזר הדין שניתן בעניינו של נאשם 2 אשר העיד ונחקר בחקירה נגדית על ידי בא כוחו הקודם של נאשם 1.

נדמה כי די בכלל הדברים האמורים להצדיק את דחיית הבקשה על הסף. יחד עם זאת, להתייחס לנימוקי הבקשה לגופם:

הבקשה אינה מקימה עילת פסלות

בהתאם להוראת סעיף 77א' לחוק בתי המשפט, על מנת לבסס בקשת פסלות יש להוכיח קיומן של נסיבות שיש בהן כדי ליצור "חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט".

המבחן לבחינת קיומו של חשש למשוא פנים הוא כידוע אובייקטיבי ולא סובייקטיבי. דהיינו, זה אינו מוכרע על יסוד עמדתם ונקודת מבטם הסובייקטיבית של בעל הדין או סנגורו (ראו דיני פסלות שופט, יגאל מרזל עמ' 140 פסקה 7), יש להראות כי קיים בסיס אובייקטיבי לחשש.

טענת ההגנה מכוונת לחשש מפני רושם שנטען התקבל ונותר בתודעת מותב זה במהלך גזירת את דינו של נאשם 2, וכבר עתה יש לומר כי מדובר בחשש סובייקטיבי של הנאשם ויכול של בא כוחו גם.

עילת הפסלות הנטענת אינה נסמכת על טענה כי מותב זה דן והכריע בעניינו של נאשם 2. הנאשם אף אינו טוען שמותב זה נחשף לחומר הראיות או כי קבע ממצאים עובדתיים העלולים להשפיע על עמדתו.

טענת הנאשם לחשש למשוא פנים מתמקדת ברושם שנוצר ונותר בתודעת מותב זה, מעצם גזירת דינו של נאשם 2, ותוכנו אשר נטען כולל התייחסות הנוגעת גם לנאשם 1, ממנה עולה, כי מותב זה גיבש דעה גם בנוגע לנאשם 1 ולעבירות המיוחסות לו, וכלשונו: **"בית המשפט לא יכול להתנתק מהרושם של החלק של הנאשם כאן ולא משנה כמה מקצועי יהיה בית המשפט, הרושם קיים וישאר בתודעתו של בית המשפט"**.

בהקשר זה נזכיר כי בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי השופט המקצועי מסוגל להפריד בין העניינים שלפניו ולדון בכל מקרה בלא שיהיה בכך חשש ממשי למשוא פנים (ראו למשל, ע"פ 6414/99 רחמילביץ נ' מדינת ישראל, תק-על-99(3)).

חשש ממשי למשוא פנים אינו יכול להתעורר מעצם גזירת דינו של נאשם 2 אשר הודה במסגרת הליך גישור והסדר טיעון חלקי בעובדות כתב אישום מתוקן בפני מותב אחר אשר גם הרשיעו.

מצב דברים לפיו דן שופט אחד באישומים אחדים המכוונים נגד מספר נאשמים בפרשה אחת, כבר הפך לשכיח. יש שהכרעת דין וגזר הדין של כל הנאשמים בפרשה ניתנים יחד, ויש שדינם של חלק מהנאשמים באותה פרשה מוכרע בנפרד. בהקשר זה, נקבע לא אחת כי אין בעובדה שמותב שהכריע וגזר דינם של חלק מהנאשמים בפרשה מסוימת, למנוע ממנו מלהמשיך לדון בעניינם של הנאשמים האחרים באותה פרשה שדינם טרם הוכרע, זאת אף כשמדובר במסכת עובדתית דומה וכשאותם העדים מעידים ביחס לכל הנאשמים (ראו בהרחבה, שם, דיני פסלות שופט, עמ' 304) פסקה 4) ולהפניות בפסיקת בתי המשפט בעניין).

יתרה מזאת, אי הפסילה על פי הפסיקה נכונה אף במקרים בהם נשמעו עדים ובית המשפט נחשף לראיות (מה שלא

קרה במקרה הנדון), בין היתר, בהינתן, שבדין הפלילי יכול עד להעיד בשורה של משפטים הנשמעים על ידי אותו שופט, ולרוב אין כל אפשרות וגם לא צורך להבטיח כי בכל אחד מהמשפטים ישב שופט שונה (ראו למשל, ע"פ 350/91 ממ' נ' **מדינת ישראל**, פ"ד מה (2) וכן ע"פ 547/88 **חיים נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג (2), וכן בע"פ 229/86 **בר-עט נ' מדינת ישראל** פ"ד מ (2) 430).

הדברים האמורים עולים בקנה אחד עם הוראות חוק סדר הדין הפלילי, סעיף 155 (א) המאפשר בנסיבות מסוימות להמשיך ולדון בעניינו של נאשם, הגם שהרשיע וגזר דינו של מי שהואשם עמו, כפי עניינו.

עיון באותן התייחסויות מתוך גזר הדין עליהם מסתמך הנאשם בטענתו לרושם שנוצר עליו בתודעת מותב זה, מעלה כי הטענה על כי מותב זה גיבש דעה גם בנוגע אליו - משוללת כל יסוד.

בהתייחס להערכת ב"כ הנאשם לפיה, מותב זה: " **לא יוכל להתנתק מהרושם שנוצר לאחר שגזר את דינו של נאשם 2 ובעוד שנאשם 1 מואשם באותה פרשה כשותף לאותן עבירות**" אין לי אלא לחזור להפנות להלכה הפסוקה שקבעה לא אחת כי אין בהכרעת דין וגזירת דינו של נאשם בפרשה מסוימת, למנוע המשך הדיון בעניינו של נאשם אחר באותה פרשה, אף כשמדובר במסכת עובדתית דומה, אף אם נשמעו עדים שהעידו ביחס לכל הנאשמים, ויותר מכך, אף אם בית המשפט נחשף לראיות וקבע קביעות ברמת הרושם הכללי מעדי התביעה כפי שנקבע בפסקי דין רבים, מהם נפנה לשניים הבאים:

בע"פ 8267/22 **גולן אביטן נ' מדינת ישראל** (05 מרץ 2018) דחתה הנשיאה דאז, א.חיות, ערעור על החלטת בית משפט מחוזי בת"א י-פו, שבה נדחתה בקשת המערער לפסילת חברי ההרכב מלדון בעניינו.

המדובר בתיק במסגרת פרשת 512 בגדרו הוגש נגד המערער כתב אישום המייחס לחלק מהנאשמים, בהם המערער, עבירות רצח ועבירת ניסיון רצח. המערער ניצל "חלון התאווררות" שניתן לו ונמלט מישראל, ערב תחילת פרשת ההגנה. ההליכים נגדו הותלו, והמשיכו להתנהל כסדרם ביחס ליתר הנאשמים בפרשה, אשר עם חלקם אף נחתמו הסדרי טיעון וביחס לנאשמים אחרים ניתנה הכרעת דין ובהמשך גזר דין.

כעבור 4 שנים חודשו ההליכים וסמוך לאחר מכן הגיש המערער בקשה לפסילת חברי ההרכב, בה טען כי הכרעת הדין המחזיקה כ 800 עמודים ועוסקת בעניינם של רבים מהנאשמים האחרים בפרשה - הובעה "דעה נחרצת" מצד חברי ההרכב ונקבעו קביעות הנוגעות במישרין למערער וחלקו בפרשה, לרבות הכרעה "חדה וברורה" ביחס למהימנות עדי המדינה בהליך ובשאלה העובדתית "הכמעט יחידה" שטעונה הכרעה בעניינו של המערער.

הנשיאה חיות, קבלה את נימוקי ההרכב שדחה את הבקשה לפסילתו, הן עקב הנסיבות שהובילו להגשת בקשת הפסלות בשלב בו נמצא ההליך "**אין להלום כי יתאפשר למערער להיבנות מהתנהלותו הפסולה**", והן מכיוון שבהכרעת הדין שניתנה ביחס לאותם נאשמים אחרים אשר בתוכנה התמקד המערער בבקשתו לא נמצאו, בין היתר, קביעות פרטניות של חברי ההרכב הנוגעות למהימנות העדים בזיקה לכל אחד מן האישומים והנאשמים, אלא כי מדובר בהערכות כלליות אותן קבע ההרכב "באופן כללי, ברמת המאקרו" בהתרשמותו ממהימנות עדי התביעה, בהן אין כדי לבסס, כשלעצמן, חשש ממשי למשוא פנים ככל שהדבר נוגע למערער, וכי הכרעת הדין הסתמכה גם על החקירות הנגדיות שביצעו באי

כוח המערער בחקירתם הנגדית את עדי התביעה.

בע"פ 3287/90 פחימה נ' מדינת ישראל, פ"ד מד (3)712 (להלן: עניין פחימה) אליו מפנה בין היתר בית המשפט בפסק הדין בעניינו של גולן אביטן הנ"ל, דן המותב שפסילתו התבקשה, במקביל בשני הליכים פליליים שהתבססו על אותה תשתית עובדתית דומה. שני ההליכים נשמעו במאוחד עד לסיום פרשת התביעה אשר במהלכה נשמעה עדותו של עד מדינה. המותב הרשיע את אחד הנאשמים (אסרף) בציינו כי עד המדינה " עשה על בית המשפט רושם של עד אמין אשר היה עקבי בעדותו .. מתחילתה ועד סופה". השופט ד לוי, שדחה את הערעור פסלות שהגיש הנאשם השני, קבע, כי אין בכך שהמותב קבע דעתו בדבר אמינותו של עד המדינה, כדי לקבוע כי עדותו של עד המדינה תהיה עדיפה בעיני המותב גם מול עדותו של המערער בכל האמור לאישומים בהם הוא מואשם, זאת אף אם קביעה זו מהווה משום התייחסות מסוימת למהימנות עד המדינה, המעלה חששות סובייקטיביים בליבו של המערער. עוד הוסיף השופט ד לוי:

"הרשעתו של אסרף אינה מחייבת מיניה וביה הרשעתו של המערער, בפניו פתוחה עדיין האפשרות להוכיח את אמינותו, צדקת גרסתו תוך ערעור גרסתו של עד המדינה ושליטת מהימנותו של זה מול עדותו שלו (שם, עמ' 716 ו 718-719).

מהמקרים הנ"ל ניתן להקיש לעניינו "מקל וחומר", שכן אם בקביעות כלליות בנוגע למהימנות עדי תביעה, לרבות קביעת דעתו של מותב בדבר אמינותו של עד מדינה כמו בעניין פחימה - אין להקים עילת פסלות, על אחת כמה וכמה בגזר הדין שניתן בעניינו של נאשם 2 בו לא נקבעו ממצאים עובדתיים, לא נקבעו הערכות ספציפיות או כלליות, ישירות או עקיפות, לא בשלב הכרעת הדין ולא בגזר הדין, בנוגע לנאשם.

הרשעת נאשם 2 מבוססת על הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בפני כב' השופט אמיר דורון בדיון שהתקיים בנוכחות הנאשם וסנגורו, בהליך גישור, בהסדר טיעון אליו הגיעה המאשימה עם נאשם 2, מבלי שהשופט דורון נדרש בכלל לקביעת מצאים עובדתיים, לא ביחס לנאשם 2 ולא ביחס למי מהנאשמים האחרים ובכללם נאשם 1.

גזר את דינו של נאשם 2 התבסס על הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן ובאין חולק כי מותב זה לא נחשף ולו לבדל ראייה מהראיות שבתיק.

אשר לתוכנו של גזר הדין, הרי שכלל התייחסות של מותב זה היא בקשר עם נאשם 2 בלבד ונעשתה במסגרת בחינת נסיבות ביצועו את העבירות (מתחם העונש ההולם), ובדבקות לעובדות המפורטות בכתב האישום. מכאן ובהינתן שמדובר בפרשה אחת, אך טבעי שגזר הדין יכלול התייחסות מסוימת לנאשמים האחרים ובכללם לנאשם שעניינו טרם הוכרע.

בטענת הסנגור לפיה מותב זה קיבל את גרסת נאשם 2 ועל בסיס זה גזר את דינו -אין ממש. גרסת נאשם 2 התקבלה

במסגרת הודאתו כאמור ולא על דרך שמיעת הראיות וקביעת ממצאים עובדתיים ו/או התרשמות מאמינותו ומהימנותו, לא כללית ולא ספציפית.

גם הטענה לפיה מותב זה קבע בגזר הדין כי נאשם 2 קשר עם הנאשמים האחרים בפרשה קשר ובכללם נאשם 1, ועל כן "לא יוכל לזכותו" ככל שיגיע למסקנה שצריך לעשות כן - אין ממש. מותב זה לא קבע קביעה עובדתית על קשר שהנאשמים קשרו ביניהם לביצוע חלק מהעבירות, אלא הביא מחלקו הכללי של כתב האישום בו הודה נאשם 2 המתאר בקשר הנטען שקשרו ביניהם כלל הנאשמים, על כן, אין בסיס לטענה כי מותב זה כבול בקביעה עובדתית קודמת שקבע.

בטענה לפיה בגזר הדין ציין מותב זה מדברים שמסר נאשם 2 לשירות המבחן הנוגעים בעניינו של נאשם 1 - אין אף כדי לעורר בדל של חשש למשוא פנים.

המדובר בהתייחסות נאשם 2 לאחריותו לביצוע העבירות בפני שירות המבחן עת עורך הוא תסקיר על נאשם. בהקשר זה הובאו דברי נאשם 2, בין היתר, כי נאשם 1 מסר לו כי הם נוסעים לבית קפה ולכן לא ידע מבעוד מועד כי מטרת נסיעתם הינה גניבת חלקי רכב, ומשהבין כי הם בדרכם לביצוע גניבה, סייע לנאשם 1 בפירוק חלקי הרכבים אותם מכר נאשם 1 והם התחלקו בהכנסה.

בכל הכבוד, איני רואה כיצד יש בציטוט מתסקיר שירות מבחן בדברי נאשם 2 כאמור, כדי לקבע בתודעת מותב זה רושם כזה או אחר על נאשם 1. הרי הודאת נאשם 2 בעובדות כתב האישום (המתוקן) קושרות בליבתן את נאשם 1 לחלקם המשותף הנטען בעובדות והעבירות המיוחסות ואשר חומרם עולה עשרות מונים מהדברים שמסר נאשם 2 לשירות המבחן. לא רק זאת, אלא שנאשם 2 הוא עד תביעה שזה מכבר מסר עדותו בבית המשפט במסגרת ישיבת ההוכחות הראשונה. בכל מקרה, גם בהקשר זה מדובר רק בתיאור של בית המשפט מדברי נאשם 2 לצורך בחינת האחריות שנטל על מעשיו, ללא שום סוג של קביעות לגבי נאשם 1.

בעניין הנ"ל יצוין כי בית המשפט הביא בחשבון כי לאחר תיקון כתב האישום נגדו, הורשע נאשם 2 גם בעבירות סיוע (אישומים 3 ו 4), ובהקשר זה נוסף את שנקבע בפסיקה, לפיו "**שופט שהרשיע נאשם מסוים בסיוע לעבירה לא יפסל בהכרח מדיון באישום נגד המבצע העיקרי שלה, כל עוד אין בהרשעת המסייע קביעת ממצאים ראיתיים ברורים ובלתי ניתנים לשינוי נגד המבצע העיקרי**" (ראו בספרו של יגאל מרזל "**דיני פסלות שופט**" עמ' 305 ו-306 ובהפניות שם (ע"פ 10013/02 **עקבי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם) וכן רע"פ 4538/00 **אל חלים נ' מדינת ישראל**, ת"ק-על 2000 (3) 2032)).

אין חולק כי בפרשה הנדונה בפניי לא נקבעו ממצאים עובדתיים בכלל, אף לא ביחס לזהותו של המבצע העיקרי ובשים לב כי העבירות העיקריות מיוחסות גם לנאשמים האחרים, ביניהם הקטין ואחד נוסף שעניינו גם עדיין מתנהל בפני מותב אחר.

סיכום כלל האמור, אין בתוכן הדברים שבגזר הדין בעניינו של נאשם 2 אליהם הפנה ב"כ הנאשם כדי לבסס חשש ממשי

למשוא פנים, ככל שהדבר נוגע לנאשם, ודאי שאין בהם להקשות או להשפיע על יכולתו של מותב זה להכריע בעניינו של הנאשם (נאשם 1).

אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

הוצאות

טענת פסלות היא טענה רצינית שיש לשקול שקול היטב אם יש לה אכן יסוד מספיק בעובדה ובדין. העלאת טענת פסלות שופט כדבר של מה בכך כפי שנעשה במקרה דנן גרמה לביטולה של ישיבת ההוכחות שהייתה קבועה ליום 17.01.2024 ויכול שלצורך ערעור על החלטה דנן תידחה אף הישיבה הקבועה ליום 1.02.2024.

בהקשר זה יש אחזור לציין בקושי והמאמץ שנדרשו לתאם מועדים בין כלל הגורמים לרבות עדי התביעה, ביניהם שוטרים אשר באו והתייצבו לישיבת ההוכחות שהייתה קבועה ליום 26.09.2023 (חלק מהם מצפון הארץ) אולם בהעדר התייצבות הנאשם בוטלה הישיבה והם נאלצו לחזור כלעומת שבאו גם ביום 17.01.2024 הוא מועד העלאת טענת הפסלות.

לצד השיהוי הניכר בהגשת הבקשה ניתן היה להרחיב ביריעה בתיאור התנהלות הנאשם ובני משפחתו (בעיקר אביו) כגורם עיקרי לסחבת בבירור משפטו. לא אעשה כן, די אם אפנה להשלמת טיעוני המאשימה אשר טענה לחוסר תום לב של הנאשם והתנהלותו הקלוקלת, שבין היתר, מפרטת בהרחבה בכל אותם המועדים (הרבים) בהם לא התייצב הנאשם לדיונים ולא אחת נדרש בית המשפט להוצאת צווים להבאתו; חיובו בהוצאות משפט בהעדר התייצבות לישיבת הוכחות ביום 26.09.2023; החלפת ייצוג סמוך לפני המועדים שנקבעו לשמיעת ההוכחות וכדומה.

כפי שצוין לעיל, ביטול ישיבת ההוכחות שהייתה קבועה ליום 17.01.2024 גרמה לביטול זמן יקר של בית המשפט, התביעה, ושל עדי התביעה שבאו מרחוק, בפעם השנייה למסור עדותם וחזרו כלעומת שבאו. זאת בנוסף להוצאות הכרוכות, בין היתר, בביטול שירותי ההקלטה שהוזמנו מראש והוצאות בכלל.

אשר על כן, לאחר שניתנה לנאשם באמצעות בא כוחו הזדמנות להביא טיעוניו לתוצאות ביטול ישיבת ההוכחות כאמור (השתת הוצאות), ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים בהקשר זה, מצאתי לנכון להשית על הנאשם הוצאות בסך של ₪ 7,500 אותם ישלם לטובת אוצר המדינה תוך 30 ימים מהיום.

ניתנה היום, י"ב שבט תשפ"ד, 22 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.